

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 122/11
V Lucemburku dne 17. listopadu 2011

Rozsudek ve věci C-327/10
Hypoteční banka a. s. v. Udo Mike Lindner

Jestliže je aktuální bydliště spotřebitele neznámé, může být soud posledního známého bydliště příslušný k rozhodnutí o žalobě, která byla podána proti spotřebiteli

Nemožnost určit aktuální bydliště žalovaného nesmí zbavit žalobce jeho práva na soudní ochranu.

Česká banka, Hypoteční banka, a U. Lindner, německý státní příslušník, uzavřeli smlouvu o hypotečním úvěru s cílem financovat nákup nemovitosti. Ke dni uzavření této úvěrové smlouvy měl U. Lindner bydliště v Mariánských Lázních (Česká republika) a v souladu s touto smlouvou byl povinen informovat banku o každé změně bydliště. Tato smlouva dále stanovila, že pro případné spory je příslušný obecný soud banky určený podle jejího sídla.

Banka podala žalobu k Okresnímu soudu v Chebu (Česká republika), aby uložil U. Lindnerovi zaplatit částku 4 383 584,60 CZK (přibližně 175 214 eur) s úrokem z prodlení jako nedoplatek hypotečního úvěru. Tento soud konstatoval, že se U. Lindner již nezdržuje na adrese uvedené ve smlouvě, a nepodařilo se mu zjistit jeho bydliště v České republice. Za těchto okolností se český soud obrátil na Soudní dvůr a požádal ho o výklad nařízení o soudní příslušnosti¹, a zejména zda toto nařízení brání ustanovení vnitrostátního práva členského státu, které umožňuje vést řízení proti osobám, jejichž pobyt není znám.

V rozsudku z tohoto dne Soudní dvůr nejprve uvádí, že nařízení výslovně nedefinuje soudní příslušnost, jestliže je bydliště žalovaného neznámé.

Dále připomíná, že podle nařízení může smluvní partner podat žalobu proti spotřebiteli pouze u soudů členského státu, na jehož území má spotřebitel bydliště.

Pokud vnitrostátní soud není přesto schopen určit bydliště spotřebitele na vnitrostátním území, musí ověřit, zda má bydliště v jiném členském státě Evropské unie. Jestliže vnitrostátní soud nemůže určit bydliště spotřebitele na území Unie a nedisponuje průkaznými indiciemi, které by mu umožnily dospět k závěru, že spotřebitel má skutečně bydliště mimo Unii, **musí být pravidlo, podle kterého je v případě sporu příslušný soud členského státu, na jehož území má spotřebitel bydliště, chápáno tak, že se týká nejen aktuálního bydliště spotřebitele, ale rovněž jeho posledního známého bydliště.**

Takový výklad nařízení totiž umožňuje žalobci snadno určit soud, u něhož může podat žalobu, a žalovanému přiměřeně předvídat, u kterého soudu může být žalován. Rovněž **umožňuje vyhnout se při nemožnosti určit aktuální bydliště žalovaného tomu, že nebude možné určit příslušný soud, což by žalobce zbavilo jeho práva na soudní ochranu.** Toto řešení dále zajišťuje spravedlivou rovnováhu mezi právy žalobce a žalovaného, jestliže měl žalovaný povinnost informovat žalobce o všech změnách adresy, které nastanou po podpisu smlouvy o dlouhodobém hypotečním úvěru.

V důsledku toho Soudní dvůr rozhodl, že **české soudy jsou příslušné rozhodnout o žalobě podané bankou proti U. Lindnerovi, pokud nemohou určit jeho aktuální bydliště.**

¹ Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

Konečně Soudní dvůr zkoumá možnost, která je v českém právu stanovena pro podobné případy, že se pokračuje v řízení bez vědomí žalovaného prostřednictvím jmenování opatrovníka, kterému se doručí žaloba. Soudní dvůr uvádí, že i když tato opatření omezují právo na obhajobu, je takové omezení odůvodněno s ohledem na právo žalobce na účinnou ochranu. Bez jmenování opatrovníka, kterému může být žaloba doručena, by totiž žalobce nemohl toto právo uplatnit vůči osobě, jejíž bydliště není známo. Soudní dvůr dospěl nicméně k závěru, že soud, který se věcí zabývá, musí vždy zajistit, aby byla přijata veškerá nezbytná opatření, aby byl zjištěn pobyt této osoby a ona se tak mohla hájit.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499